

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Λαμπιρὴς ἔλαβε ἕνα βίβλιον ἐμπρός, κένταξε καὶ τὸν ἐπιστάτη καὶ στάθηκε βουβός, ἀσπασμένος, κατὰληκτος.

Ἦταν ὁ Ἀνδρέας Γαλάξης, ὁ ἀγαπημένος τῆς Ρόζας, ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν συμφορῶν...

Πῶς εἶχε τελώσει νὰ πῇ στὴν κλωνιά;

Τὴ γύρισε ἐκεῖ πέρα;

— Περνοῦντε μὴ στιγμή, κύριε, εἰς ὁ νοσοκόμος στὸν Ἀνδρέα.

Ὁ Γαλάξης κάθισε σὲ μὴ πολὺ φέρον.

Ὁ Λαμπιρὴς ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες ἀνὰ-κατὰ γειτονιά, με τὰ χέρια σταυρωμένα μπρὸς στο στήθος.

Ἡ Λαμπιρίνα δὲν εἶχε καταλάβει τί συνέβαινε. Δὲν εἶχε δεῖ αὐτοὺς τὸ ζῶργό τους. Μὰ εἴτε καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὸν γνωρίσῃ, εἴται πλὴν ἦταν τὸ προσωπὸν του.

Εἰς τέλος ὁ Λαμπιρὴς δὲν κρατήθηκε. Στάθηκε μπρὸς στὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὴ ζητάτε ἔδω, κύριε; Μὲ πῶς πρόλασε ἐμπόριζε ἔδω μέσα; Τὴ ἤρθατε νὰ κοιμηθῆτε ἔδω; ἤρθατε νὰ διητῆ τις συνέπειες τοῦ κακοῦ ποὺ μοὶ κάνατε; Μὲ κάνατε φονιά, φονιά τοῦ παιδιοῦ μου, τὸ παιδί μου πεθαίνει, αἰτία εἶσαστε σὲς καὶ ἔχετε τὴν τύχη νὰ μὴ γίνετε δὸς μέσα, νὰ παρασημαίσετε μερσοῦ μιν, μερσοῦ στὴ μητέρα τοῦ θυμωτοῦ σας;

Ἡ Λαμπιρίνα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀφύπνισε τὰ δάκρυά της καὶ κένταξε προσεχτικά τὸ Γαλάξη.

Αὐτός... αὐτός ἦταν λαλὸν ὁ νέος π' ἀγαποῦσε ἡ κόρη της! Καὶ τί ζητοῦσε τέτοια ὥρα στὴν κλωνιά; Ἐμαθε πῶς ἡ Ρόζα πεθαίνει καὶ ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες; Καὶ τὸ πρῶσοπὸ του; Γιατί ἦταν ἔτσι ξαναμμένος καὶ μαρσιμένος; Ὁ Γαλάξης εἶδε τὸ ἄκακο καὶ ξαναμμένο βλέμμα τοῦ τοῦρτου ἡ μητέρα τῆς Ρόζας, σηκώθηκε τὴν ὁρμή του, σηκώθηκε βόρως, στάθηκε μπρὸς στο Λαμπιρὴ, τὸν κένταξε καὶ-καὶ καὶ ἔπειτα βρά-ζοντας τὸ μαντήλι αὐτ' τὸ πρῶσοπὸ του καὶ ἀφίγγοντας νὰ φωνή τὸ ἔργοναί του, εἶπε:

— Θέλετε νὰ μάθετε γιατί ἤρθα ἔδω;... Ἐ, λοιπόν, νὰ γιατί ἤρ-θα... Γ', αὐτό...

Ὁ Λαμπιρὴς τὸν κένταξε, χω-ρίς νὰ καταλάβει.

Ὁ Γαλάξης συνέχισε:

— Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; Ἡ κόρη πῶς δὲν καταλαβαί-νε; Κιττάχτε καὶ αὐτά... Ἰδοὺτε πῶς με κάνατε... Θὰ θέλατε βέ-βαια νὰ γίνῃ σωστή ἡ δουλειά, μὰ δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτη-σε ἄγρια ὁ Λαμπιρὴς. Ἐξυμνήθηκε καθαρά.

Ὁ Γαλάξης χαμήλωσε τὴ φωνή του γιὰ νὰ μὴ φτάσῃ τὰ λό-για του ὡς τὴ μητέρα τῆς Ρόζας καὶ εἶπε στο Λαμπιρὴ, πενιχρὰ τὰ λόγια του:

— Θέλω νὰ πῶ, κύριε, ὅτι ἔ-βάλατε νὰ μὲ σκοτώσῃν! Ποῦ μισὲς ὥρες κάποιος ἀνθρωπὸς σας, κάποιος κακοφύλαγος ποὺ παραγού-λε ἔξω αὐτ' τὸ σπίτι μου, με πλη-σίωσε καὶ με ἀρεβόλησε. Ἡ σημεία πέρασε πλάι μου, λίγο ἄ-κόμα καὶ θὰ μοὶ σκορπίζε τὰ μα-λά στὸν ἀέρα! Ἡ φωτιά τοῦ πι-στολίου τὸν μύλωνε τὸ πρῶσοπὸ, μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ χέλι, πὲ τυ-φλωσε σχεδόν...

Ὁ Λαμπιρὴς τινάχτηκε σὺν-κορμος, θέλησε νὰ πῇ καὶ, μὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε σὸ λαοὺ του.

Κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμ-βεῖ, θυμήθηκε τί εἶχε πῆ στὸν ἐ-πιστάτη του, θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς μαγείρισσας ἐνὸ ἔφηνε αὐτ'...

τὸ σπίτι καὶ τὴν ἀπάντησι ποῦ ποῦ πάνω στὴ γῆλῃ του.

Ὁ ἐπιστάτης, παραζηγωντάς τὴν ἀπάντησι τοῦ αὐτοῦ, εἶχε ἀποπει-ραθεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸ ζῶργοναί...

Ἦταν τρομερό.

Ἡ μὴ σημεῖα ἔρχονταν πάνω στὴν ἄλῃ.

Θέλησε νὰ πῇ, καὶ, νὰ δικαιολογηθῇ, μὰ δὲν πρόλασε. Ἐνας γιατρός φάνηκε στὴν πόρτα καὶ τὸν φώναξε νὰ τοῦ εἰς γρήγορα κον-τὰ τὸ παιδί του.

Ἀνεστατοιμένος, ἔξω, μὲ τὴ σκέπη θυλὴ, ἔλαβε μὴ ἀόριστι χειρωνακία στο Γαλάξη καὶ ἔτρεξε ἔξω.

Ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ὀρθὸς καὶ ἔβλεπε τὰ μάτια τοῦ συναντήθηκαν με τὰ μάτια τῆς μητέρας τῆς Ρόζας.

Ἡ Λαμπιρίνα τοῦ εἶχε ἀκούσει ὅλα. Στὸ βλέμμα της δὲν ἔστρε-φε αὐτὴ θυμῶς, εἴτε μίσος. Κένταξε τὸ νέο με λήθη, λήθη βαθεῖα, ἀπε-ρίφραστη.

Στὰ χλωμά μάγουλά της δὲν εἶχαν στεγνώσει ἀκόμα τὰ δάκρυα ποῦχε χυσε γιὰ τὸ παιδί της.

Ὁ Ἀνδρέας ἀσθάνθηκε ἀνέλεστη λήθη, ἀνέγκραστη συμπόνεια γιὰ τὴ βασανισμένη αὐτὴ μητέρα, ποὺ ἔσπερε καὶ ἔξ αἰτίας τοῦ ἴσου. Ἐσπερε τὸ κεφάλι του καὶ ψυχοῦσε με συντηρή:

— Συγγνώμη, κυρία!... Συναθίστε με ἂν γίνωμαι αἰτία, χω-ρίς νὰ θέλω, νὰ ἔσπερε.

Ἡ Λαμπιρίνα τὸν κένταξε, χωρὶς μίσος, χωρὶς κακία καὶ μάλις ψυχοῦσε με τὴ σθεναρὴ φωνή της:

— Δὲν σας κρατῶ χάρις, παιδί μου. Ἦταν γραφτὸ νὰ περάσωμαι ἀπὸ μὴ τέτοια φορεσιὰ. Ἀς μὴς λυπηθῇ ὅμως πᾶς ὁ Θεός. Ἴ-σως... ἴσως νὰ μὴ γταίτε καὶ σὲς γιὰ ὅλα αὐτά. Παῖς ἔξερει...

Ὁ Ἀνδρέας κατάλαβε τί έννοια εἶχαν τὰ τελευταία λόγια τῆς πενιχρῆς μητέρας καὶ τῆς εἶπε με συγκίνηση:

— Κυρία, σὰς εὐχαριστῶ αὐτ' τὰ βήθη τῆς καρδιάς μου γιὰ τὴ μεγάλη σας καλοσύνη. Σὰς βεβαιῶμαι πῶς δὲν γταίω καθόλου γιὰ ὅτι ἔγινε. Πενῶ ὅσο ποτεῖτε καὶ σὲς. Ἀν μπορούσα θάδινα τὴ ζωή μου γιὰ νὰ μὴν ἔσπερε, γιατί, κυρία, ἀγαπῶ τὴ Ρόζα ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμῳ...

Στὸ ἀκούσμα τοῦ ὁνόματος τῆς κόρης της, ἡ Λαμπιρίνα ἔσπασε σὲ νέο χλωμά.

— Τὸ παιδί μου... Τὸ παιδί μου πεθαίνει! φώναξε.

Ὁ Ἀνδρέας λαχάρωσε. Τοῦ ἀνέθηκε τὸ αἵμα σὸ κεφάλι, τοῦ κόπιναν τὰ πόδια. Ἐλπίσε πῶς ἡ Ρόζα ἦταν καλύτερα. Πῶς εἶ-χε ξεφύγει τὸν κίνδυνον...

Τὴ δόμιναν λοιπόν τὰ λόγια καὶ αὐθόνη τῆς μητέρας της:

Ἐτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴ Λαμπιρίνα, γονάτισε, τῆς φίλη-σε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

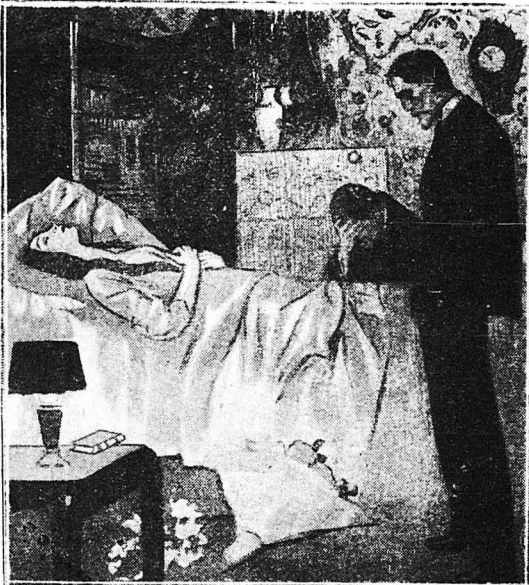
— Κυρία, σὰς βεβαιῶμαι, πέστε μου τί συμβαίνει. Ἀναήθηκε με... Δὲν βλέπετε πόσο ἔσπερο; Ἡ Ρόζα... δὲν εἶνε καλύτερα ἡ Ρόζα;

Ἡ Λαμπιρίνα κοίτησε θλι-βερά τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ διη-γήθηκε ὅτι εἶχε συμβεῖ, αὐτ' τὴ στιγμή ποὺ ζήτησαν κάποιον γιὰ νὰ δώσῃ τὸ αἷμα τοῦ στὴν ἐται-μεθάνατι νέα. Πῶς ἔτρεξε ὁ πατέρας της γιὰ νὰ βοή τὸ γινὸ του, πῶς δὲν τὸν βοήκε καὶ πῶς βροχώνονταν σὲ μαύρη ἀπει-ψία.

— Ἡ κόρη μου, τὸ παιδί μου πεθαίνει, τελείωσε ἡ Λαμπιρί-να. Ἰσως τὴν ὥρα αὐτὴ χαρο-παλεῖται!...

Ὁ Ἀνδρέας δὲν περιέμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Πῆρε ἀμέ-σως τὴν ἀπάντησι τοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἔτσι, χλωμὴ καὶ ἀκίνητη, φαινόταν σὰν νὰχε πεθάνη!...